

L'escriptor

El batibull de la ciutat penetrava fins les neurones més internes del cervell i alteraven tots els seus sentits. Els dits, que fins aquell moment s'havien bellugat per inèrcia sobre el teclat, ara s'havien encallat. No aconseguien arribar ni fins a una trista coma sense esborrar tot el que havien intentat esbossar. Les idees s'havien rovellat al cap com engranatges en mal estat i cada vegada que intentaven girar només se'n desprenia un xerric que es perdia entremig dels cotxes del carrer, la pluja a la claraboia i la música dels veïns del costat.

El ritme frenètic urbà no era el millor dels ambients per a un escriptor. Feia dies que intentava posar fil a l'agulla a la seva nova novel·la, però no aconseguia avançar. Ja havien tancat un tracte amb una editorial, i havien pactat les pautes. Però la pressió de tenir unes dates d'entrega només empitjorava la situació. A més, últimament l'escala de l'edifici semblava més enfeïnada que mai. La missatgeria, les visites, el control dels comptadors. Tot eren distraccions, noses i pauses.

Va ser la barreja d'estrès i pressió la que li va fer prendre la decisió de traslladar-se a la caseta de les vacances. Era una herència i sempre l'havien anomenada la caseta de les vacances, però per a ell era com un retir espiritual. Un lloc on sabia que ningú el molestaria i que hi trobaria la tranquil·litat que tant necessitava en aquells moments. Era un lloc on podia fer i desfer sense que ningú li demanés explicacions de res.

En el moment de saber que n'havia estat l'hereu li va suposar un mal de cap. Però després de ponderar opcions de compra, de venda o de lloguer i va pensar

que de moment se la quedaria i ja aniria veient què en feia. Però es va acostumar a la comoditat de tenir un refugi de pensaments i li resultava un lloc terriblement agradable per descansar-hi. A més, era una ubicació privilegiada; a prop de Barcelona per tenir content l'editorial, a prop de les terres de l'Ebre per tenir contenta la família, tot i que feia prop d'un any que no la visitava, i a prop de les vinyes. Si hi ha vinyes hi ha bon vi, i no hi havia res que li agradés més que llegir i escriure amb una bona copa de vi. Per a l'escriptor el xarop de tots els mals.

Tres dies després es plantava a la caseta de vacances. Li portava molts bons records de l'última vegada que havia estat allà. Encara hi havia el seu exemplar de *S de Silenci* de la SueGrafton a la tauleta d'entre el balancí i la llar de foc. Havia passat bones estones amb el detectiu Millhonei l'ambient allunyat de la ciutat li havia permès submergir-se totalment en la lectura. Ara venia carregat de provisions; noves novel·les i noves idees per a la seva història. Estava disposat a posar fil a l'agulla i no deixaria passar les estones sense treure'n un bon profit.

Va dedicar un dia sencer a posar-ho tot en ordre; treure un xic de pols dels espais més visibles, passar una escombria pel terra —res li agradava tant com passejar-se descalç pel terra de de casa, però alhora, res el molestava més que li quedessin les plantes empolsinades—, preparar una mica de llenya per a la llar de foc i alimentar una mica les quatre plantes vives que hi quedaven i que per algun tipus de gràcia divina havien aconseguit sobreviure. Seguidament es va acostar al poble més proper per comprar quatre provisions; una mica de menjar i el seu preuat vi. Aquesta vegada començaria per un parell d'ampolles del Celler RendéMasdéu, un Follet i una Ninfa.

Ja havia oblidat la imatge del paisatge tètric que li ofería la vinya a l'hivern. Les petites branques que albergaven la vida a l'interior però que d'aspecte semblaven cadàvers li recordaven els petits bracets d'ella. Els últims estralls d'una vida que ella mateixa va decidir posar-hi fi. No s'hi va poder fer res més.

De tornada a la caseta de vacances, ara reconvertida de nou en llar, no va poder evitar contemplar la quitxalla que sortien de l'escola, i amb una ganyota es va espolsar del damunt els mals records que en tenia. Mai s'havia sentit del tot benvingut a la societat, i ja de jove ho havia experimentat a l'escola. Un noi poca cosa, amb una cara ben **granulada** i un caràcter d'allò més feble i introvertit no encaixava en lloc. Els nois no el volien i les noies encara menys.

Dins el refugi que li oferien aquelles quatre parets se sentia com un rei. Tenia tot el que li calia: la llibreta d'idees, l'ordinador amb els esbossos, les lectures i la copa de vi que acompanyava cada pàgina escrita i llegida. Va decidir que aquell primer dia de retir ja havia estat prou esgotador com per continuar treballant, així que es va permetre la luxe de cultivar la millor doctrina del món: balancí, manta, llar de foc, lectura i vi. Era el torn de devorar Vian, i *Elles no se n'adonen* seria una bona primera víctima.

La lectura el va mantenir despert fins ben entrada la matinada. La son no havia aconseguit vèncer la curiositat i la passió i, poc abans de la sortida del sol, ja havia devorat les 120 pàgines que tenia l'edició. Ara sí, però, que se sentia pesat, feixuc i esgotat. Va pensar que ja no venia d'un altre dia sense treballar i va decidir aclucar els ulls durant una estona. Si escrivia amb aquelles condicions tampoc en podia sortir res de bo, així que després de la becaina o dormida ja miraria de posar fil a l'agulla.

L'endemà, l'exemplar de *Adéu, nena* de Chandler que s'havia preparat a la tauleta, el cridava desesperadament. Però havia de mantenir-se ferm. Tenia un objectiu i era allà, en aquella caseta, per complir-lo. Va col·locar els dits alineats sobre el teclat de l'ordinador portàtil. Les idees arribaven tant ràpid com també marxaven ja descartades, però els dits seguien sense moure's. Totalment en blanc i sense ni una bona idea va advertir que ara el problema era el silenci. L'envoltava un silenci massa sepulcral, i si bé era conscient que havia vingut precisament a buscar aquella tranquil·litat, ara no el reconfortava. "No ens conformem mai amb el que tenim", va pensar per dins.

L'última vegada que havia estat a la caseta de vacances l'havia tinguda a ella. Si bé era cert que li havia portat algun fort maldecap, també li havia fet molta companyia, i a la seva peculiar manera, l'havia ajudat a acabar la seva primera novel·la, la que li va donar la continuïtat com a escriptor que tant havia anhelat. Li va demostrar amb un agraïment per escrit que inaugurava la primera pàgina del llibre, i ni tant sols això li havia agradat. Ara l'enyorava, no hauria hagut de desempallegar-se'n d'aquella manera tant freda i distant. Hauria hagut de tenir més paciència, una qualitat que sovint li mancava, però que sabia que ho havia de treballar.

Estava decidit a mirar de trobar una nova companyia. Per l'experiència anterior sabia que necessitaria algú que escoltés els seus manuscrits i els aprovés abans de donar coses per descomptades. Necessitava una persona que l'escoltés i el guiés en l'encomanda d'escriure aquesta segona novel·la. Potser seria la manera de trobar la solució a aquell tap creatiu que l'angoixava des de feia dies. Almenys l'última vegada li havia funcionat.

No va trigar gaire a trobar una persona amb qui tornar a compartir estones. No tenia gaire facilitat per caure bé ni a primera vista ni a segona, no era una persona agradable. Però després de la primera experiència, havia après a aconseguir la companyia d'algú, i ja havia decidit qui seria. El dia següent ja la va portar a la caseta de les vacances. Li va preparar una habitació al soterrani de la caseta. No era l'estança més agradable. Però estava al costat de la caldera i no hi passaria fred.

Després d'uns primers dies complicats, van aprendre a compartir llargues estones de conversa. Bé, bàsicament era ell qui parlava, la interlocutora acostumava a fer algun soroll de tant en tant, i ell assumia que era l'aprovació. Li llegia relats de Poe, de Lovecraft, de Heinz Ewers i de Christie. La va introduir en el que ell considerava el bressol del gènere negre, el que ell cultivava i devorava, allò que l'havia fet sobreviure al llarg de la seva vida, la seva gran passió. Ella escoltava, tenia dies més atents que d'altres, però escoltava. També escoltava els avenços que anava fent la novel·la de l'escriptor. I a ell li anava de perles. Gairebé mai n'opinava res de negatiu. Solia afirmar sempre, o almenys era el que l'escriptor assumia. Fos el que fos, a l'escriptor li funcionava, i la seva novel·la començava a tenir cara i ulls. Semblava haver trobat la inspiració i els dits començaven a moure's de forma gairebé autònoma per sobre del teclat i sota les ordres d'un cervell més actiu i creatiu que mai.

L'escriptor havia aconseguit establir una rutina que li permetia gaudir de les estones de descans i treballar a un ritme prou bo com per arribar als terminis que s'anava imposant. Sabia que treballar des de casa i per compte propi oferia

una llibertat que no oferien els contractes empresarials, però per altra banda s'havia de saber posar un límit personal a aquesta llibertat.

Els dies avançaven calcats l'un de l'altre. Es llevava d'hora de bon matí. S'asseia a la taula del menjador i se servia la primera copa de vi del dia. El Celler d'Or li havia ofert una gran varietat de vins a tastar i durant els dies següents es va disposar a fer-los servir per animar el procés de lectura i d'escriptura que encara li quedava. Sortia a passejar i gaudia contemplant com els últims reductes de gebrada sobre les vinyes s'evaporaven amb els primers rajos de sol.

Quan tornava de les passejades, anava a buscar provisions. Baixava al poble a comprar el que necessitava per subsistir una setmana més i tornava a pujar cap a la caseta de les vacances, dins la seva zona de confort. A partir d'allà li quedava tot el dia per llegir una mica més, visitar la seva companya i escriure el que havia planejat pel següent capítol de la seva gran obra.

Entre activitat i activitat, també tenia temps de consumir més literatura; des del *Liberty* de Simenon, passant pel *Qui la fa, la paga* de Borràs i acabant per *La mala dona* de Pastor. I, evidentment, no s'oblidava del vi; que si un Castell de la Comanda blanc, que si un Francolí negre. Devorava els llibres de la mateixa manera que devorava les ampolles de vi. També aconseguia trobar moment per cuinar quatre cosetes. Havia de mantenir el seu estómac i el de la noia entretinguts també. Quan baixava al soterrani per fer-li una visita, acostumava trobar-la ben acorruada en un racó, sempre coberta amb alguna manta, tot i que era impossible que hi passés fred. Li oferia religiosament una copa de vi i alguna truita, alguna sopa i algun pastisset. No és que li agradés gaire cuinar,

però sí que li agradava menjar bé, i una cosa obligava a saber-ne fer una altra. Ja que no se solia sentir gaire còmode entre el públic dels restaurants s'havi vist obligat a posar-hi remei d'una altra manera.

L'escriptor estava realitzat, tot li funcionava tal com sempre havia volgut que li anés la vida. Tant a nivell personal com a nivell professional havia aconseguit conciliar i trobar l'equilibri de tot. Era ben cert que la caseta de les vacances sempre li havia donat el que necessitava i aquesta vegada semblava que ho faria per un llarg termini. Ningú el necessitava a Barcelona. Només l'editorial li demanava que de tant en tant els fes una visita per fer una mica de seguiment, prendre algunes decisions més de màrqueting i poca cosa més. Però no li importava fer el viatge de cotxe. Preferia conduir les tres hores d'anada i tornada que hi tenia que no haver de passar una nit més enmig del garbuix de la ciutat i lluny de la companyia que l'esperava a casa.

Després d'unes quantes setmanes de dies calcats, l'escriptor va començar a nota que alguna cosa havia canviat. Ell es mantenia estricta amb les imposicions, però la companyia havia deixat de ser la més agradable del món. Va passar d'una actitud **submissiva** a una actitud passiva. Cada dia estava més distant i esquerpa i semblava més preocupada per alguna altra cosa que no fos escoltar el que l'escriptor tenia per explicar-li sobre la seva nova novel·la. Estava preocupat. O la novel·la no era prou bona, o ella havia deixat d'interessar-li, i qualsevol de les dues coses no li funcionava per poder continuar amb la seva idea bucòlica de vida.

Uns dies més i la passivitat s'havia esfumat per deixar pas a l'agressivitat. Ara esgarrapava, picava i lluitava per alliberar-se de la vida que l'escriptor li havia

ofert. Els cops a la porta i les canonades que circulaven pel sostre del soterrani s'havien convertit en una bateria. El soroll que ella provocava dia sí dia també començava a penetrar al cervell de l'escriptor i es tornava a sentir pres, de nou, de la mateixa malaltia que l'havia fet fugir de la ciutat. Fins i tot les passejades matineres, allunyades dels cops i dels crits, s'havien convertit en una tortura que cada dia allargava més per evitar tornar a la caseta.

Amb prou feines i treballs va poder acabar la novel·la. El procés de lectura va ser feixuc i molt pesat. El soroll, els cops, els crits, res el deixava treballar tranquil. L'última ampolla que li quedava d'Arnau el va ajudar una mica a rematar i poder lliurar la novel·la de manera definitiva a l'editorial. Estava satisfet del resultat i sabia que agradés o no, ell havia fet una bona feina.

La setmana després de l'entrega li va semblar tot un suplici. Ja no tenia novel·la per escriure. Se li havia acabat la motivació principal. La seva rutina s'havia vist trancada per la manca de l'activitat principal, del motiu pel qual havia anat a la caseta. Hi havia un forat a la seva vida i no aconseguia saber com omplir-lo. La companyia tampoc era gens agradable. El rebuig cap a ell i cap al menjar era com mantenir una relació unilateral, la qual el consumia fins a reduir-lo com a persona.

Val a dir que la seva rutina s'havia escardat, però la seva vida no. I l'escriptor sabia que si ella s'escapava tot s'acabaria per sempre i això l'escriptor no ho podia permetre. Havia d'aconseguir desempallegar-se'n abans que la situació es tornés més insostenible, tant per a ell com per a ella. Era evident que la relació havia arribat a la fi i no es podia de forçar més.

L'escriptor va traçar un pla que la faria desaparèixer sense deixar cap tipus de rastre. El que mai li havia fallat, el que sempre utilitzava; el que havia batejat com al pla perfecte. *Fins i tot els morts* de Benjamin Black havia estat la seva última lectura i tenia clar que havia de fer desaparèixer la noia igual que fa Black amb els seu testimoni. No podia deixar cap tipus de rastre enlloc, mai, ningú havia de trobar res de res. Així que l'havia de convertir en abonament per la vinya. Una vinya que renaxeria en la seva màxima esplendor abans de la propera verema.

Uns quants mesos després l'escriptor es tornava a trobar envoltat per les quatre parets que aixecaven el seu pis de Barcelona. Tornava a estar immers en el batibull urbà i el ritme frenètic que tant l'havia arribat a molestar. Però l'objectiu ja l'havia complet i després d'haver aconseguit finalitzar la novel·la i gaudir d'una companyia efímera, però intensa, ja no li quedava res més a fer a la caseta de les vacances. Havia tornat a gaudir del retir fins que ja no el va necessitar. Ara calia no abusar-ne per poder-ne tornar a disposar en moments de necessitat.

La seva segona novel·la havia estat un gran èxit, fins i tot més que la primera. El seu nom començava a sonar entre els cercles literaris del país, i semblava que fins i tots els premis el valoraven. Els dies se succeïen entre presentacions i firmes i la fama començava arribar no només en forma d'ingressos sinó també amb cartes d'admiradors i fans. Un gran èxit per a qualsevol escriptor. Les ofertes de traducció li ploviën a cabassos i de seguida això va propiciar que el seu editor li reclamés una tercera novel·la. Havia assolit l'Olimp de l'escriptor, havia aconseguit viure de la seva passió. Ara només calia mantenir el ritme i la qualitat, no decaure.

L'encàrrec de la tercera novel·la es va formalitzar de la forma més elegant i diplomàtica: despatx de vidre, cadires, pastetes i el contracte redactat; mateixes condicions, mateixos terminis. Emprenia un nou viatge literari per aconseguir no decaure ara que havia aconseguit allò anhelat.

No obstant això, aquell dia de febrer, just un any després d'haver lliurat la segona novel·la, els dits tornaven a estar encallats sobre les tecles. Havia aconseguit escriure un primer capítol força esperançador. La idea era bona, l'escaleta estava quadrada i ho tenia tot a punt. Però el brogit dels cotxes i els crits de la gent del carrer tornaven a penetrar dins el seu cap per tornar-lo a deixar sense habilitats per tal que el cervell comunicés el moviment als dits.

De nou, i després de la seva última visita a la caseta de les vacances, havia de tornar a trepitjar-la. Necessitava tornar a sentir la calma, gaudir del bon vi, i tornar a torbar una companyia. Per molt efímer que fos la seva estada, sempre li deixava un bon regust, li permetia gaudir d'allò que més li agradava i li aportava tot allò que necessitava per poder continuar endavant durant la temporada de presentacions que li venien després.

Tres llibres i tres víctimes, a cada una li dedicava un llibre. Un llibre que els lectors creien dedicats a una companyia, una amiga, una germana, una cosina. Llibres que sense la víctima, la que li proporcionava la companyia i el consell no s'haurien escrit.

A tu, Lia!